

LANT

A TINÓDI KLUB IRODALMI FOLYÓIRATA

Németh Dezső
MAMA

AMIKOR NÉZEM A SZEMED
A TENGERT LÁTOM MAMA
HAJÓZOM VELED MESSZIRE
AZTÁN HAZA

AMIKOR NÉZEM A SZEMED
VIRÁGOK NYÍLNAK MAMA
DIBEG-DOBOG TULIPÁN SZIVED
VIGYÉL HAZA!

AMIKOR NÉZEM A SZEMED
CSAKTÉGED LÁTLAK MAMA
OTTHON MAJD SEGÍTEK NEKED
VEZESS HAZA!

A TARTALOMBÓL

FELNŐTTEKNEK: SORSFORDULÓ • LÁZPOKOL • RÓMAI NÉGY • TITKOSVIRÁG • A VÖRÖS KÁNYA • TITOK
GYEREKEKNEK: AGYAGPARIPA • A NYÚL NYELVE • CSILLAGFA • RIPITYA A CSUDAJÁRGÁNY

1990. MÁJUS 20.

I. évfolyam 1. szám

Ára: 25 Ft

MÉCSVILÁG

Nem ordító elektromos gitárok hangján szólunk, hanem halkan-surrogó lantzenével.

Nem fényoszórók akarunk lenni, hanem lelkesen lobogó mécsesek.

A tanyák lángvirágai voltak a mécsesek. A puszták szalmatetős házainak zsírfoltos asztalapjain fekvő kalendáriumok kinsbetűit megvilágítva előcsalták a gondolatszellem egy-egy picit apródját.

Ez a múlt romantikája, de példaértékű a szűkös évek gondolatisága, amely mécsével belesugárzott az egyszerű emberek szívébe és agyába egyaránt. A mécsvilág aztán előcsalta a parázsló, izzó gondolatot, amit nem az agy irányított, hanem a magyar ember szikrázó varázsereje. Az a turán izzás, amelyet csak a szárnyas lovon ülők örömtől szított lángolása, fújtatója lobbantott világító tűzzé.

Hol pislákol a magyar ihlet mécsese? Hol száguld végig a magyar ugaron Ady nyugatos-magyar ihlet lángja? Hol van a lángélesztő elődök tisztelete, példája? Berzsenyi, Petőfi, Arany hol van?...

Igen! a magyar népi szellem mécsvilágai, a korommély temetők fakesztjei alól világolnak, de nemzeti irodalmunk absztrakt szikrákat ontó tüzi-játékai megvilágítják a látót és elnyomják a mécsesek amúgyis gyenge, kormozó fényeit.

Vannak irodalmi halottlátók, akik ugyan megidézik a múlt hagyományait, de műveikben megtagadják e szellemet, mert az álmodernség bűvöletében nem érzékelik a magyar lélek sugallatát. Vagy talán sosem érzékelték?!

Mit sugall nekünk a magyar lélek?

A kereszténység tüzeiben elégtől kultúránk hamuja alól ősi száguldásunk szele parazsat szít, hogy csillaggal patkolt szívünk vágatájával végigcikázzunk az idegenség fekete mezőin.

Ki kell hát mondanunk most, hogy a vérünket kavarázó századok, a ránk kényszerített idegen eszmék megrontották népünk eredeti jellemét és alkalmazkodó, meghunyászkodó, bűnbánatot színlelő néppé alakították.

Mécsvilágunk mégsem aludt el soha, mert a magyar mégis karakterkép. Számos kis nép szűnt meg az elmúlt évszázadok viharában, de a magyar mindig újra tudta gyújtani mécsesét, amely ősi kultúrájának olajától pislákol szívének vörös kőfülkéiben.

Most is szükségünk van ősiségünk új, pislogó fényére. A magyar költő és író gigászi tudóval fújja ihletparazsát. Felkiált, kérdez, könyörög, aztán sírni kezd örömeiben, bánatában, sír akkor is ha beteljesül szerelme, és sír akkor is ha nem. Nem az okosság

racionalis gondolatai vezérlik tollát, hanem az ésszerű megérzés varázsszavait önti mondataiba.

Hát ilyen a magyar költő ihlete: sárkánylehelet sőtérszajú barlangból, a kút mélyéből felénk szikrázó csillag, fekete reverendás felhők mögül kibúvó telihold. Így hangzik fel a sámánkiáltás, a táltosok varázsigéinek izgató lüktetése.

Erről a kicsi folyóiratról sem mondható el egészében a népi eredetiség, mégpedig azért nem, mert hosszú évtizedeken át az érthetlenségbe burkolt hamisság volt a példa, amely nem a tehetség ihletlángjait élesztette, nem a mécses természetes fényeit szikráztatta tükrökkel a nemzet irodalma felé, hanem – sokszor – az álcázott tehetségtelenség szörnyszülött műveit. De nem a múlt feketeségében rejlő szellemiség kell a tavaszélesztőnek, hanem a sok kicsi mécs napsugárzása.

Most színt vallanak itt azok is, akik botladozva járón, nem a magasság messzetekintői, inkább az önkifejezés kényszere bírta írásra tollukat. Mégis érdemes figyelni rájuk, mert hályogkovácsolásuk sokszor a tehetség vasrózsás kapupántjain lapulnak észrevétlen harmóniában.

Akik pedig hozzáértőn közelítenek felénk, ne rozsdás indulataik szavait szikrázzák, hanem megértőn – segítő bírálattal – karácsonyi csillagszóróval világítsanak vissza a kicsi mécsesek felé.

N. D.

A LANT előfizetése megrendelhető a szerkesztőség címén.

Előfizetési díj: fél évre 75 Ft.

egy évre 150 Ft.

Terjeszti a Magyar Posta

Megjelenik évente hat alkalommal

A LANT című folyóiratban csak a TINÓDI Klub tagjainak írásait jelentetjük meg. A meg nem rendelt kéziratokat nem küldjük vissza és nem őrizzük meg.

Csak azokra a levelekre válaszolunk, amelyekhez a feladó megcímezett és bélyeggel ellátott válaszborítékot vagy levelezőlapot mellékel.

LANT
A TINÓDI KLUB IRODALMI FOLYÓIRATA
Szerkeszti a szerkesztőbizottság,
társadalmi munkában.
Főszerkesztő Németh Dezső
Kiadja a TINÓDI KLUB Felelős kiadó: dr. Born Miklós
Szerkesztőség és a kiadó címe:
1211 Budapest, Ady Endre út 5. III/10.
Telefon: 114-7236
A nyomtatás készült: ALFAPACK Kft. 1108 Bp. Újhegyi út 14.
Felelős vezető: Dr. BODÓ SZABOLCS
ISSN 0865-8633
A lapunk támogatója: a nyíregyházi NYÍR-GÓLYA Kft.

Illyés Terézia

SORSFORDULÓ

„A nagy utcán végestelen végig.
Minden kiskapuban virág nyílik.”

Kicsit bukdácsolva, kicsit hamiskásan szállt a dal a Nagy utcán végestelen végig, s a teljes járdát elfoglalva haladt Vékony Pista bácsi. Néha meg-megállt, majd megindult megint, nekilódult a fák irányába. Úgy nézett ki, hogy az árokig meg sem áll, de a fák mindég megállították. Nekiódult, átölelte a fát, majd mint egy döglött akna neki a ház, vagy a kerítés falának.

– A kutyaúrstenit! Itt minden mozog! Nem baj! „Egy Jóska van a faluban, azt is bolond csavargónak hívják.” – Folytatódott az új nótá, s a régi menet.

Estéknél Pista bácsi úgy hozzátartozott a falu képéhez, mint a tehénhez a borja. Néha sétáló kutyához hasonlóan meg-megloccsolta a fákat, bokrokat, virágokat, de előszeretettel locsolta az italbolt üvegkirakatát is. Szeméremértő mozdulatát már a kutya sem vette észre, nemhogy a gyerekek felfigyeltek volna rá. Hozzátartozott a tájképhez.

Pista bácsi olyan volt, mint egy madárijesztő. Rongyos kabát, nadrág, kalap, lyukas cipők s szürkésfehér ing, mely agglegény voltát volt hivatott reklámozni.

Mentek a házak meg a fák, s Pista bácsi beléjük kapaszkodva haladt az alvág felé. Bárki odatalált volna a házához kérdés nélkül is.

A faluszéli kis viskóra még egy emeletet húzott rá. Hogy miért? Erre azt hiszem ő sem tudott volna felelni érdemileg. Pista bácsi romániai menekült volt s úgy ragadt meg a felszabadulás után nálunk. Kapott egy ház-helyet, két hold földet, ami a megélhetéshez kevés volt, az éhenhaláshoz viszont sok. Voltak, akik ismerték őt még odaát, legénykorából. Ezekről az emberektől hallottam, hogy Pista bácsi jóképű legény volt. Olyan, akin a gazdálányok szeme is megakadt. Történt pedig, hogy Pista bácsi beleszeretett kenyéradó gazdájának a lányába, és az viszont szerette őt. Nagy szerelem kerekedett ebből, még egy szépséges kislány – gyermek is született a kapcsolatukból.

Mindhiába, mert a lány szülei máshoz adták a lányt feleségnek. Pista bácsit pedig elcsapták a háztól. Ezek után lett falubolondja és kezdett inni szegény.

Aztán valahogy átbőrcörgött Magyarországra és itt meg is ragadt a volt cselédek, kubikusok között. Hogy valóban dolgoz volt-e annakidején? – Azt nem tudhatom, de azt már biztosan mondom, hogy amikor én megismerem, nemigen melegedett meg egy helyen.

Amikor jött a tévesztés, Pista bácsi is belépett, s éjjeliőr lett. Sohasem tudtam meg a korát. Kitalálni meg nem lehetett, mert a kortalanok csoportjába tartozott. Éppen úgy lehetett negyven, mint hatvan, de hetven is. Vékony alakja, őszülő haja volt és az arcán nem volt egyetlen ránc sem.

Ha józan volt, látni lehetett kifejező, ébenfekete szemét, s ha beszéltünk vele intellektuális volt a beszéde. Hátha még rendesebben öltözködött volna! De őt már nem érdekelte efféle földi hívság. Aztán egy estefelé

hiányzott valami, vagy valaki ebből az utcából. Szinte mindenkinek hiányzott a faltól-falig tántorgó, gajdoló ember. A nagy utca egyáltalán nem olyan volt nélküle, mint rendesen. Jelentés ment a Tanács Egészségügyi Osztályához, ahonnan aztán kiszálltak az emeletes viskóhoz. Pista bácsiról megállapították, hogy legyengült az éhségtől. Mivel senki hozzátartozója nem volt, bevitték a városi Szociális Otthonba. Egyszer hazajött látogatón. Szépen fel volt öltözve, úgy, hogy alig ismertünk rá. Kereste az emeletes kunyhót, amit a tanács már régen lebontatott, mert rontotta a faluképet.

Láttam az üres telek előtt könnyezni őt, a kortalan öreget. Szürke öltönyben, fekete cipőben, a szép fehér haja megnyírva, gondosan megfésülve. Vakítóan fehér ing volt rajta és sírt...

Vajon mit siratott? Az elfecsérelt életét, vagy az egykori kedvest? Vagy az ifjúságát?

Nem mertem tőle megkérdezni.

Dékány József Pál

LÁZPOKOL

Nem adom meg magam! nem!
Sulykolja törzsem hamvas öregség,
Nem kábít el a Bibliában
Írott régi messzeség:

Van aki megfogja kezem,
Szívós idegskálán roskadok!
Nem hiszek! Te Mennyei Bűnbíró!
Én élni akarok.

Örjögő fonák-miértek
Az önkívület kapuján.
Lázrózsás ajkam cserepes
Volt egész délután.

De megbukott az ostoros bolond,
Merengette testemet.
Ti vírusok! – mint egy rovar –
Eltaposni ma már nem lehet.

Lehelet pára kering.
Anyám védő karja már régi álom,
Megfogom az éj fátylát,
A lelkem is csatakos mámor.

Kristófné Kovács Katalin

Római négy

A huszas kórterem közepén feküdt sápadtan. Sárga, vékony bőrén átütöttek a liláskék erek. Ritka, szőke haja csapzottan tapadt a fejéhez. Bal karjába lassan csepegett a vér a palackból. Kék szemében szorongó bizakodás, a huszonegy évesek bizakodása.

Ágika nem értette, miért került ismét vissza a klinikára. Egy éve műtötték egy jelentéktelen anyajeggyel. Helye is alig látszik már. Utána infúzióban gyógyszereket kapott, amitől hányt és hullani kezdett a haja. Ellenőrzésekre gyakran vissza kellett járnia, de türelmesen várta a gyógyulást. Amikor a lábai dagadni kezdtek, s derékban szűkek lettek a szoknyái, szülei visszahozták őt a kórházba. Hirtelen ő lett a betegek között a legfontosabb. Belgyógyászt hívtak hozzá. A komoly, fiatal orvos rövid vizsgálódás után sokáig ült az ágya mellett. Az osztályos orvos tüdőtommográfiás vizsgálatra vitette. Ágika aggódva olvasta a vizsgálati lapját. A diagnózishoz a római négy, s a már ismert latin szavak mellé egy új, ismeretlen szó került: metasztázis.

Nehezen csordogált vékonyka vénájába az éltető folyadék, de közben fülhallgatós rádióján zenét hallgatott, s így gyorsabban múlt az idő. Arca kipirosodott, mire a nővérke kihúzta karjából a tűt, úgy érezte, visszatért az ereje. Vidáman válaszolt a szobatársai kérdéseire, hogy jól van; pedig már kezdett aggódni állapota miatt. A délutáni látogatáson örömmel újságolta édesapjának, hogy káposztás paszujra éhes.

Éjjel arra ébredt, hogy tele van a szája vérrel; elindult az orra vére. Sietve vitték át a fül-orr-gégészetre, ahol elsütötték az ereit. Sokáig nem tudott elaludni. Arra a fiúra gondolt, akivel a jövőt tervezgette. Mindez most nagyon távol volt. Mintha egy másik égitesten folyt volna eddigi élete: a vidám nyarak, az iskolabálok, szülei jótanácsai. Ahol most ő van egy másik világ. Nagyon nehezen tudta a kettőt közelíteni egymáshoz.

Hajnal felé aludt el. Álmában első áldozós kislány volt, örült, hogy az angyalokhoz hasonlít szép, fehér ruhájában.

A másnapi viziten megkérdezte az adjunktusnőt, mikor múlik el lábáról a puffadás. A doktornő biztató, kedves választ adott; a kezelés végére le fog lappadni.

Édesanyja már délelőtt behozta a káposztás paszulyt. A nővérek vidáman kívántak neki jó étvágyat. Három kanállal evett és felkavarodott a gyomra. A nagyviziten a professzor úr megjegyezte, hogy időnként meg kellene sétáltatni ezt a kislányt. Ágika csodálkozott ezen, hiszen tud ő egyedül is menni.

Aznap vérplazmát kapott. Délután ismét eleredett az orra vére. Nagyon elgyengült, sokat aludt. Arra ébredt, hogy édesapja, a pirosposzsgás, jótartású falusi ember ül az ágya szélén. Elmesélte neki az otthoni eseményeket, átadta a jókívánságokat. Régen nem beszélgetett ennyit a lányával.

Utoljára talán, mikor pici gyerek volt és alvás előtt mesélni kellett neki.

Ezután mindennap volt látogatója. A puffadás egyre feljebb ért a lábán. Hányingere volt, nem evett. Megérkeztek a szülei. Az orvos közölte vele, hogy a kezelés befejeződött, otthon a jó levegőn meg fog erősödni. Soha ennyire rosszul még nem érezte magát, de az otthon iránti vágy legyőzte benne a kételkedést.

Néhány hét múlva Zsófi nővér megsúgta Erzsike néni-nek, hogy Ágika meghalt. A régi betegek között hamar elterjedt a hír. Döbbenet, a tehetetlenség fájdalma járta át a szobát.

Aznap a déli harangszót könnyezve hallgatták végig.

Némethi Dezső

Titkosvirág

Rövidnadrágban a világ
Nem olyan nagy, mint más korban.
A legelőn titkosvirág
Nyílt minden sombokorban.

Mikor jött az anyáknapja
Titkosvirágot kerestem,
Elrejtette bokrok alja,
De megeltem a szívemben.

Titkosvirág! Titkosvirág!
Én még most is keresnélek.
De hát elment édesanyám,
Kertésze lett sötét éjnek.

Most már minden anyáknapján
A szívemben gyertyát gyújtok,
Titkosvirágot keresni
Éjszakába kóborolok.

Bálint Tibor

Meditálás

A szegénység nem bűn,
csak kellemetlen: akár az esős évszak.
Szétárad párája
mindenben, mindenütt
– mint a füstszag.
Egyhangú, nem szilaj
mint a villám,
nem büszke:
Nincs benne szín, tartás,
csak szürke, – szürke...
Nyírka beszivárogoz
ruhába, tüdőbe, szájba,
idegdúcokba, tányérba,
a fenntartás kosarába,
s te lesed a remény
halovány messzi fényét,
– megéred-e a végét?...
A baj csak az, hogy
lelked is eltunyul,
álmos, szivacsos lesz,
nem segít drog, szesz:
GYOMORRA zsugorodik
a test, szellem, a lélek,
leköt a kenyérharc
s érzed – a vágy, kapzsiság
mily kövér s rút lett.

De vége lesz egyszer
ennek is, mint
a tartós fagynak
az Arktiszon, Antarktiszon
s múlik borzongva
a hánytató iszony,
mint holt búcsúztatása
egyiptomi papiruszon.
Lesem a szivárványt
s míg e sorokkal
a jövő útját lépem,
kérlek, légy erős,
– mint Krisztus! –
én NÉPEM...

1990. január 9.

Németh Ferenc

CSENDÉLET

A hajlott utcában napok óta esik,
Járdán fekszik az utolsó levél.
Ablakok üvegéből nézem sorsomat.
Szárado cserépben rózsá remél.
Innen messze látni,
És örök a zuhanás.
A harangok zúgása, tudom, holnap
Utolér.

IDŐN TÚL

Rég máshol jársz,
S itt ülsz a konok sarokban,
Szemeidben tépett betűk, az
Utolsó látomások.
Remegő kézzel, tétován,
Hajadból formálok sorokat,
S hallom még:
„A múltunkat éljük a
Jelenben, a jövőnkért.”
Látod, a falak ma is
Hidegebbek lettek.

Németh Éva

EGY TÖRTÉNET A
VÉGTELENBŐL

– belémtoppantál –
bomoltan ivódtál sejtjeimbe
sodrásban hazudtad vélt igazadat
és máris szedelőzködöl

sietősen kanyarítod nyakadba
ami még megmaradt
sértődötten porolod rajta
én-foltjaidat

pedig késő már:
én átörökítelek

dr. Kovács Imre

A KUSITA BIRODALOM

I.

Az elfelejtett birodalmak egyike a Kusita (Kus) Birodalom, amely kb. kr. e. 800–kr. e. 23-ig állt fenn, és Egyiptomtól délre eső területen helyezkedett el. Volt idő, amikor Dél-Arábia egy részét is kusita népek lakták. E birodalomnak a római hódítás vetett véget.

Két fontos városáról, Napatáról és Meroe-ról a fenti birodalom területét napatai, illetve meroei kultúra területének is nevezik.

A tudományban vitás, hogy kik voltak a kusiták. Egyesek az ősi Indus-völgyi kultúra egyik népelemével hozzák összefüggésbe a kusita népet, amelynek antropológiájáról csak a kusita fáraósobrok és néhány más szobor áll a tudomány rendelkezésére. E szobrok a turáni antropológiai típushoz közelálló embereket mutatnak. További ásatásokra lenne szükség ezen kultúra területén, hogy kétséget kizáróan lehetne állítani azt, hogy a kusita nép milyen antropológiai típushoz tartozott.

Egyes kusita fáraók nevei: Tu-harka és Szabaka.

Volt idő, amikor a kusita nép Egyiptomot is uralta. A történelemtények azt írják, hogy kr. e. 790-ben az etiópiaiak meghódították Egyiptomot, és hogy a szaini egyiptomi dinasztia felszabadította Egyiptomot az asszír és etióp uralom alól kr. e. 665–525-ig.

A mai etióp nép nem azonos a kusita néppel, de Etiópiában és attól délre is élnek kusiták kisebb-nagyobb népcsoportokban.

A kusita nép kultúrája hasonlít az egyiptomi nép kultúrájához. A régészek finoman kidolgozott ékszerek, jól megmunkált szobrokat találtak a Kusita Birodalom területén, ahol ősi piramisok is találhatók.

Egyiptommal és más országokkal folytatott harcok felmorzsolták a kusita nép erejét. Más népek telepedtek rá. Részben beolvasztották saját népükbe. Végül a kusita nép eltűnt a történelem színpadáról.

A kutatók könyvtárak mélyén és nagy antropológiai művekben rábukkantak a töredék kusita népek nyomára. Elszórtan, ismeretterjesztő művekben is lehet a kusita nép-névvel találkozni.

(Antropológia: görög embertan; az ember természeti, szervezeti felépítésével és származásával foglalkozó tudomány.)

Bálint Tibor

A VÖRÖS KÁNYA

(Képzettársítás)

Nedves, nyirkos idő volt. A balatonfüredi szívkörház betegeiként sétálgattunk fázósan, összehúzódnak, a vízparti móló korlátai mellett, nők férfiak.

Az alacsony, tapadós felhők lassú mozgással gomolyogtak fejkünk felett, mint gondolataink az elmúlás rémképei körül, bevallottan, vagy titkolva, s melyeket hiába valóan igyekezett vizitek alkalmával a kis csinos, barna orvosnő egy-egy tréfás szóval, mosollyal eloszlatni.

Időnként meg-megállva, a korlátnak dőlve néztük a szürke, enyhén hullámzó víztükröt, amikor madárcsapat suhogása húzott el a fejkünk felett kis magasságban, nagy félkörívben kikanyarodva a Balaton fölé, hogy 20–30 méterre tőlünk irányt vegyenek visszafelé a partra.

A felhőkből most sötét, tömör folt zuhant alá, mint egy lefelé szálló röppentyű, és éles, fájdalmas madársikollyal egyidőben, tölcser szakítva belevágódott a vízbe. Megálltunk, felélénkülve néztünk oda. Nagy, vöröstollú madár sújtott horgas csőrével kis zsákmányára, megadva annak az utolsó csapást s egyidejűleg rögtön emelkedni akart, de visszahullott. Kísérletét többször megismételte, kétszer, háromszor, tízszer, de nem sikerült. Szárnyai szétterültek a vízen, szembefordult velünk, az ámuló embercsapattal, majd halott, vagy sebesült kis zsákmányát elengedve vadul igyekezett kiszabadulni a víz fogásából. Nem sikerült, átmedvedett tollai visszahúzták.

Lihegett, csapkodni kezdet kifelé, forgott szárnyival, majd újra felénk fordult és mint egy beijedt rossz úszó, közeledett 4–5 métert. Mind sűrűbben tartott pihenőt, szemében megjelent a riadalom, majd a rémület. Biztatuk. – Gyere! Még! – Tovább!... Egyesek izgatottan csónakot kerestek – hiába –, s újra a látvány felé fordultak tehetetlenül – elcsendesedve.

Valaki megszólalt halkán: „Vörös kánya. – Ragadozó... Kisebb madarakat eszik.” Sejtettük, hogy ragadozó, hiszen láttuk, hallottuk a sikolyt mi is, de most már tudtuk a bizonyosságot is...

A részvét, együttérzés elpárolgott. Csak mint egy erejét vesztett profi öklöző, vagy szabadfogású birkózó, cirkuszi gladiátor küzdelmét néztük tovább a halált-ostó madár tusáját életéért – egy egészséges, de kártékony élőlény elrendeltetett bukását.

Kezdett süllyedni, fejét még igyekezett fenntartani a vízből, de újra és újra visszajette. Kimerült. Sárga, kegyetlen szeme meredten nézett ránk, megállt csapkodásában és nem közelített felénk. Eluralta az elmúlás, a halál közelsége, majd erőtlenséggel beleejtette a vízbe, lassú libegéssel elterült, mint egy őszi rozsdavörös levél-csomó...

„Elszámította magát. – Manőverezési hiba volt! – Utolérte megérdemelt sorsa!” – hallatszott itt-ott, a drámától bémúlt, de most már élénkítő nézősereg között, ahogy nyomott kedéllyel elindultunk a kórházi szobák felé.

Én tudom miért – s valószínűleg ti is tudjátok –, de ebben az évben, mostanában, újra sűrűn hallok a zsákmányolt kismadár éles, dermedt halálsikolyát és látom a vízen elterülő, a más pusztulásából magát fenntartó rabló – a vörös kánya –, kihúló tetemét...

Kulimár János

TITOK

Hamvadó szikrákat szórt a nyárvég,
hegedűk húrjain titkokat mormolt a tenger.
Drága arcod a szőke felhőkből rám néz
és jövőmre zuhan egy kedves árnyék.

Bábajos mesékből jöttél nekem,
vigyázok Rád veszendő értékek fölött.
És e bűnös föld romlatlan ízét ízlelgetem,
titkos kertünk fái között, ha fogod a kezem.

Hol nincsenek sziklák, a sást elúzi onnan vágya,
szabadsága belevész hullámok altatódalába.
Nekem Te vagy a bér, a fenség óceánja,
és titkokat szórok jövőnk tajtékzó tavába.

Am ha majd sok-sok év múltán
árnyékok ülnek mindenütt és hajadban sincs kék virág,
szerelmed gyöngyházfénye tűnt éveimre hullván,
őrzi egyetlen kincsemet, mint éj nyugalmát a mécsvilág.

Kulimár János

BÚCSÚ RATKÓ JÓZSEFTŐL

Csak kis darabkát tört a friss kalácsból,
nyitott ajkára ráfagyott egy komor ránc.
Vértelen homlokán parázsló koszorú nyírfaháncsból,
s egy gonosz pillanat dallamán elsuhant az utolsó tánc.

A mélyben kristálytisza víz mossa a köveket,
himnuszok fájdalmas hangján zúg és sír a tenger.
Lángol az ég, hegedűk nyelik a könnyeket,
és míg méri a végtelen időt, közben meghal az ember.

Keserű parfümben fagyosan villan egy ezüstös kéz,
és e táj népe búcsúszót írt az ősz egére, zokogva.
Mert ha messzetűnt időkből a költő újra szól,
Égi szava csak komor tanyákra hull kopogva.

A szélben kopják roppantak és egyre fogyott a hold,
zengő horhosok vad szörnye ugatott az égre fel.
S e baljós éjszakán sorsod évezredekkel összefolyt,
sírodnál most a keresztény Róma antik fénye is térdepel.

Ropog a csont múlt máglyák parazsán, és ma még sírunk.
Lehullt a bárd, lecsüng a kéz és nem segít semmi szitok,
de holnap cikkánó fényekre bontva magunkba szívunk,
és az irtások helyén átzúg rengeteg titok.

Veres Tünde

ALTATÓ

(Keresztlányomnak)

Nézd csak: hízik az este.
Ahogy az Idő megszüli,
úgy falja föl a perceket,
mint roppant nagy állat
kisdud kölykeit.
Hallod, hogy zümmög a csönd?
Valami végtelenség ragyog benne,
valami vérző fájdalom,
mintha hallanám belőle
a holnap titkait.
Már csak csontos múlt a ma.
Aludjunk hát, hogy hiessünk szépeket.
Aludj te is! Sebhelyes talpadat
ne sértse tovább a megkövült valóság.
Eleget jártál ma is talpig tövisben,
vesd most le kis nincstelen
életed bogáncsos gyolcsruháját,
s burkold be magadat
apró pihe álmok mosolyába!
Én tudom, súrolja szívedet
száz halál, de most pihenjünk.
Hagyjuk a bozontos lurkó-meséket.
S talán, mire szíved kinyílik,
új, kalászos hajnal
áll majd küszöbünkön –
De addig aludjunk hát.
Hallod? Már nem kotoz tovább
a csönd keze sem.
Elszunnyadt a mindenség dajkája.
Megfeneklett lassan az este
bóbiskoló bárkája.
Alszik a ma.
Aludjunk mi is.

Burda Edit

TAVASZI SZÉL

Bolondul fúj, sőt csahol,
engem repít valahol.
Hullámszik, most fent süvít,
báránnyelhet andalít.
Fodros felhőn én ülök,
érzésektől szédülök.
Sodródok és kavargok,
a szellővel csavargok.
Órult szellő tekereg,
fent a kékben kevereg.
Kék egekben csapongok,
felhők között tolongok.
Emelkedek, zuhanok,
zöld pázsitra huppanok.
Felébredtem, most ülök,
szerelemtől szédülök.

Németh Dezső

AGYAGPARIPA

Az aprókori bolondulások idején belekapaszkodott szívembe a makacsság. Megsértett apám, megsértett anyám, megsértettek a testvéreim, még a kutya is megsértett, mert vicsorgó pofával nézte könnyeimről és a sártól maszatos arcomat. Arnyék osont át hüppögve rajtam, az engesztelhetetlen percek tik-tak-zenéjét bevonta a csönd vastag szomorúsága, és a kamaszvergődések sebesült vadjaként úztem magam a hallgatás hidegbendőjű barlangja felé. Titkos szövetséget kötöttem a virágoshajú kökénybokrokkal, és alattuk selyemszálú fűágyon gyöngyöket könnyeztem táncoló nap-sugaraknak, és mire a torony telekiabálta harangszóval a völgyet, a korgó szükségszerűség kioltasztotta belőlem világfájdalmam minden jéghegyét.

Igy fakadt meg bennem is az érzélem vörös bimbója, és így ejtett meg a fájdalom tavaszt biztató vajúdása rövidnadragos korom öregvő tetején. Tizenkétéves világomban édesanyám szeméből olvasott jellel tudtam csak eligazodni, biztos iránytábla volt nézése a lélek messzenyúló útjainak pókhálós rengetegében.

– Na ülj le és egyél! – szolt édesanyám. Apád csak véletlenül lökte le az agyagparipát. Pöröltem is vele, miért nem vigyázott rá. Majd csinál szobrot, bogárfekétét, sárganyergűt, rézkarikás zablával, aranykengyeletet. Fuvolahangú vígasztaló, de hát a paripám kitört lábakkal hevert az öreg gyűrődészkán és ha ránéztem újra és újra kitört belőlem a hüppögő nyomorúságom.

Édesapám topogott az ajtó előtt. Felugrottam az asztaltól és be a kamrába. – Csak ezt ne lássam, ezt a lógyilkost. Háborgott bennem az igazságtalanság és a hamis ítélet gilicetüskéje szűrődött meztelentalpú bíró mivoltomban.

– Hol van ez a Mikelandzselo? – kérdezte édesapám.

– Na ne húzd má', na ne húzd má' azt a gyereket – kérlette édesanyám édesapámat. – Vasárnap kezdődik az a kiállítás a kultúrházban, oda akarta vinni azt a lót. Annyit dolgozott rajta szegény.

Aztán mély csönd vót, csak édesapám szürcsögését hallottam, amint ette a sóbaborsban főzött zsírtalan levest. Ültem a kamura hideg lócáján és már nem is haragudtam édesapámra, csak a kapcsolat feloldozásához nem volt malasztom, így örök csöndre ítélve halok meg az éhes kamura nyirkos hidegében.

De hát győzött a kétlábonjáró igazság és úgy kapott ölébe a megváltás, hogy apám vidáman betört hozzám, hátára kapott és vitt az udvarra lovagolva, nyerítve, én sívítottam, kacagtam, kiabáltam: – Tegyen le édesapám! Tegyen le édesapám! Csinálok másik lót.

– Csinálunk bizony – kiáltott édesapám. – Aranypatkós, csöngős paripát. Irány az agyaggödör! – adta ki a jelszót édesapám. Aztán ásót és vödört fogott és vágattunk a mélyárok agyaggödöréhez ahonnan selymesfogású vörös agyagot szoktunk bányászni tapasztáshoz és síkláshoz.

Nem sírt már a tavaszi felleg, de madárkacagású akácok fehér pilléket szórtak a garaboncás szél látatlan hájára. Apámra is rászórták a hősépségüket, de nem fagyos erővel, hanem az élet virágkendős lánykái táncolták körül fekete, zsíros kalapját. Aztán be a szérűbe. Gyúrtuk az agyagot. Apám drótvázat hajtogatott és a gyűrődészkára szegelte.

– Édesapám ez nagyon nagy ló lesz – nézegettem hozzá értően a drótvázat.

– Ha lud, vagyis ha ló legyen kövér – tréfálkozott édesapám. Na kezdj a formázáshoz, én addig készítek rossz bakancsból nyeret és zabolát – szolt édesapám. Én aztán neki kezdtem a sározáshoz. Egy pár óra alatt olyan paripát formáztam, hogy János Vitéz is elmehetett volna rajta Franciaországba. Édesanyám is segített. Gyúrta az agyagot, nézegette a lovat és dicsérte ügyességemet.

– Szép kis ló ez. Gyereklő. Olyan mesebeli csikó féle. Szébben sikerült mint a másik. Na hozd a kemencére száradni!

Aznapi kenyérsütés vót, így a kemence már ontotta a meleget. Legalább kétnapig kellett a lónak száradni. Aztán amikor megszáradt a ló, feketeszőrű, fehérscillagos homlokúra festettem. Édesapám felszerszámozta részegecsekkel kiveret szíjakkal, nyeret is rakott rá és piciny csengettyűt akasztott a nyakába. Mesebeli csikó volt ez. Láttam amint életre kel. Felágaskodott, táncolt, vágta és ahol a patkója szikráit vetett aranypénzek hullottak csönögve szerteszét. Táncoljál csak kicsi lovam! A pénzeket meleg kendőt veszek édesanyámnak, édesapámnak pedig veszek egy új, fekete kalapot.

Noth Zsuzsanna

A NYÚL NYELVE

Mivel a nyúl paprikásnak, legpontosabban a nyúlnak csak egy nyelve van, hétről-hétre hajbaptunk rajta zebegényi nagymamánál, hogy ki egye meg.

Bezzeg a disznó cupákos farkáért, amiből szintén csak egy van, nem harcolt senki. Nagymamának felkarikázva kellett a disznótoros székelykáposztába csempésznie. A vendégek gyanútlanul bekebelezték a többi finomsággal együtt, de még így is akadt egy komisz unoka, aki nagymamától kiosztott pofonok ellenére is tányérja karéjára sorjázta a zsírgyöngyös, piszkosfehér karikákat.

Nagymama szűkösen élt világéletében, nem tűrte a válogatást, amit a tányérja tett, mind meg kellett enni.

Igy jártam én a káposztás cvekedlivel is. A tészta még csak lecsúszott volna, de a rátapadt káposztareszelék tiltakozón ágaskodott rajta, mintha irtózna a gondolatától, hogy lenyeljem. Kegyelmet kapott a káposzta, villám hegyével lepiszkáltam a tésztáról és fölkentem a tányérja. Kinek mi jár, megkaptam a pofonokat érte.

– Fogom én itt agyonveretni magamat? – villant fel konok koponyámban az ész. Legközelebb vastagon becukroztam a borsos káposztás tésztát és legyúrtem. A disznó farokkarikákat meg mindig annak az asztalszomszédomnak a tányérjába csempésztem át, amelyik épp nem figyelt oda.

Menttem a fejemet, bizony kellett, mert a nagymama nagyon szigorúan nevelt minket.

Márkus Antalné

DÉLUTÁNI MONOLÓG

Ez a Kovács Jócó egy ronda alak. Utálatos. Ki nem állhatom. Nagy az orra, mint az uborka, kajla a füle, s görbe a lába. Nem is szólva arról a savó színű szeméről... Még kancsal is. Úgy áll rajta a legmenőbb farmer is mint tehénen a gatyá! Aztán a daeros haja... Áh, ez hülyeség, egy tíz éves gyereknek még nem is daerolnak... Vagy mégis? A keze meg olyan hosszú, mint egy majomé! Fogszabályozós. Ellenben szövege az van! Bódító...mondják akik értenek hozzá. Tornaórán ha levetkőzik, olyan mint a cinege... Már mint a madár! Mintagyerek. Csak jó jegyeket kap. Mindenki szereti. Mit szereti, imádja! Még az is akinek nem kéne! Példakép! Én meg? Jobb arról nem is beszélni. Csak jó jegyeket kap. Tanárok helyett Ő mondja a leckét. Ki hallott még ilyent? Soha nincs neki egy fillérje sem. Fagyizni is én hívtam meg, persze nem szeretetből! Csak azért mert... akkor más sem jött volna. Ezzel szemben: én szép vagyok! Igazán szép. Okos is. Kellemes a modorom. Jó társalgó vagyok... Van videóm, menő bicajom... Ah, de minek? Sajnos ezeket a jó tulajdonságaimat csak én ismerem. Még a tanár is engem üldöz. Szabályszerűen üldöz a matematikájával. Minek az nekem? Egyszerűen nem tudok szóhoz jutni, ha meglátom az osztály ajtaján belépni... Mintha csupa számból állna az egész tanár... Áh, nehéz az élet! Miért heccel engem mindenki? Miért nem szeret engem senki? Anyuék is lehetetlenek velem szemben! – Mert bezzeg a Kovács Jócó! A Kovács Jócó ezt is másképpen csinálná! – replikáznak. Én egyszer meg fogom ölni ezt a Kovács Jócót! Tényleg ezt kell tennem! Egy szép napon végezni fogok vele! De hogyan? Persze, lassan ölé méreggel... Hát ezen még gondolkodnom kell. Egyedül vagyok. Nagyon egyedül... senki sem segít. Itt ülök a megoldatlan matek feladat előtt, s lelki szemem látja a tanárnőt, ahogy magyaráz, okít, gesztikulál... Nekem teljesen feleslegesen. Mindenki megérti a feladatot, csak én nem! Én vagyok az osztály legokosabbja, de mégsem értem! Nem bírom megoldani ezt a matekot... Hogy is szól a szöveges példa? Ezt a Kovács Jócó természetesen pillanatok alatt kirázná a kisujjából! De én nem! Nem, és nem! Hú, de nem bírom ezt a hapsit! Igaz, annak ész van a fejében az enyémben pedig csak víz folydogál... Azért hullámnos a hajam is mert vizes a talaj... Nem egyszer vigasztaltak ezzel a mondással... Pedig én igazán nem bántok senkit. Miért nem hagynak békén engem is? Mi van csak nem bõgysz? Hiszen te tényleg, igazán a legjobb, a legszebb vagy! Mit foglalkozol ezekkel? Hiszen különb vagy náluk! Százszor, mit százszor, ezerszer! Miért is kellett nekem pont a 4/b-be iratkoznom? Járhatnék más osztályba is, és semmi gondom nem lenne! Azért, talán mégsem... Ez a vacak matek is csak nem hagy nyugton... Akkor a példa úgy szól... Hogy nézett rám tegnap az a kese fejű hólyag, a padtársam is. Merengette a szeméit, mint a borjú. Pedig ugyancsak szépen sikerültek azok a piros szívek, átnyilazva: – Szeretlek, Ancsa! Oh, de melegem lett! Ancsa... de szép kislány is vagy... Milyen szépen néztél ma is arra a nyavajás Kovács Jócó-

ra... Pedig csak egyetlen egyszer jönnél el velem sétálni...Nálad nincs szebb lány az egész világon! Hosszú hajad leng a szélben, piros az ajkad mint a számóca, formás a lábad mint a Madonnáé... mosolyod, mint a Mona Lisáé... Gyere menjünk sétálni a folyóhoz... Ugye jössz? Mehetünk! Leheveredünk a fűbe, szépen süt a nap... Arcom arcodhoz simítom, s közelebből is megálapítom: gyönyörű a szád... a szemed, az orrod... a pici fülecskéd, ami kilátszik hosszú hajsátrad alól... Gyere... Várlak... Ne törődj most senkivel, semmivel, csak velem! Feledd a Kovács Jócót! Így, végre... Milyen szép is az élet! Nincs semmi probléma, én a tied... te az enyém, boldog vagyok... Megfogom a kezéd, megsimogatom. Ehelyett a gyűrű helyett veszek neked egy sokkal szebbet... Elfogadod? Igen? Én téged Ancsa nagyon szeretlek...

– Kisfiam! Kész már a matematika példa? – szól az égi hang.

– Ki szól? Ki zavar?

– Jaj, anyám! Miért tetted ezt velem?

– Mit, kisfiam? Csak kérdeztelek a matematika feladat felől. Mi van veled?

– Semmi, ... semmi, igazán semmi...

Persze azzal a nyamvadtt Kováccsal még ilyen sem történhet meg. Mindig én húzom a rövidebbet. Még így is! Hát élet ez? Ezt egyszerűen nem lehet kibírni! Még az álmaimat is elveszik tőlem? Mi az, hogy elveszik? Ellopják! Meglopnak! Veled együtt édes Ancsurkám...

Sápy Szilvia

Magány

*Hintaszék, üres tér,
szárnyaló képzelet,
egy kép,
néhány levél,
s egy légy az orromon,
de már ez sem zavar.*

Aranyiné Mázló Gizella

VERSENYFUTÁS

Van nekem unokám, kivel vígan élem életem, ha szívemet
kitárom. – Menjünk kislányom sétálni! – Jó menjünk mami-
kám.

– Fussunk versenyt kislányom!

Maminak eszébe jut a mondóka, így még vígabb a játék.
Dalolva a mondókát, futunk a Dóci utcán végig, az Egyetem
térig. Így szól a dal:

„Beültettem kis kertemet a tavasszal,
Rózsa, szekfű, liliom és rezedával.
Ki is nyílt az egyenkint,
El szeretném adni mind,
De most mindjárt!”

Ekkor megállunk, megfogjuk egymás kezét és mint vásári
alkus himbáljuk kezeinket és mondjuk tovább a mondókát:

„Versenyfutás az ára,
Uccu nézzünk utána,
De most mindjárt!”

Erre elindulunk versenyt futva, de ő a győztes, mama hagyja
magát megelőzni, neki nem kell győzni. Ez a győzelem ad neki
erőt, szinte szárnyakat, mint a madárnak. Dalolunk, játszunk,
pillangót kergetünk. A Nagyerdő fáival ismerkedünk. Megci-
rógatjuk a kis mezei virágokat. Nem tépjük le. A helyén, ott
viruljon. Letépetten elhervad, a helyén még sokáig virul, él.
Beporzással megtermékenyül, magját széthordja a szél és új
életre kél. Ez a bűvös lánc, körforgás, az éltető föld, napfény
hatására.

Megpihenünk a szökökútnál, aztán hazamegyünk örömteli
lélekkel. Otthon mondja: Győztem! Győztem! Versenyfutás-
ban mama lemaradt!

Boldogan ültünk le megpihenni, elfogyasztottuk az ebédet.

Noth Zsuzsanna

Anikó és a galamb

A galamb este tévedt be a konyhaablakon és felült a
másik csukott ablak peremére. Mikor észrevette a család,
sokáig nem mertek kimenni, nehogy elriasszák. Mire
besötétedett, már nagyon kiéheztek és lopva kiosontak a
konyhába egy-egy falatért. Aztán felhagytak a nagy ta-
pintatossággal, felkapcsolták a villanyt. A galamb mene-
külni próbált. Nekikoccant a csukott ablaknak és lehup-
pant a padlóra. Akkor kapta fel Anikó. Körbevitte,
bemutatta neki a lakást. Odakoccantotta csőrét a zárt
ablakhoz, hogy megismerje, megtanulja, ott nem lehet
kimenni. Utána kivitte az erkélyre és elengedte. Felszállt
a kezéből. Gondolta, ha megismeri a környezetet, akkor
visszajön máskor is.

Másnap elmesélte galambtenyésztő ismerosének, aki
megmagyarázta, hogy a postagalambokat amikor röpte-
tik, többszáz kilométert tesznek meg. Éjszakánként be-
térnek megpihenni egy nyugodt helyre, erőt gyűjteni a
másnap repüléshez. Anikót akkor nagyon bántotta,
hogy jóhiszeműen visszaadta a galamb szabadságát,
ahelyett, hogy aludni hagyta volna. Furdalta a lelkiismer-
et, hátha összetöri magát a sötét éjszakában, miközben
búvóhely után kutat, vagy bekapja egy kiéhezett kóbor
macska.

Zóka László

SZÓLÓSZEM

Parányi földgömb –
kék szőlőszem

forog
forog
tengelye körül
Mágneses erővel vonz
majd eltaszít magától
Fürtön élő glóbusz
erekből font kis golyó
pörgess!
forgass!
tengelyed körül...

ÓRA

Jár az óra
lép az óra
tik tak tik

Lehull hangja
a padlónkra
kicsi mami
fölsúrolja
falakon át
kiloccsantja

Tik tak tik
lak tlak tlik
tik tak tik

Némethi Dezső

CSILLAGFA

Éjszaka nyílik a csillagfa
Ráhajol ága a házunkra
Házunk a dombon tündérház
Nádtetején a szél hárfáz

Éjszaka érik a holdalma
Legurul hozzánk az udvarra
Udvaron gyönyörű tündér tó
Körötte táncol egy szél-pejkó

Éjszaka nyílik az álomfa
Csillagot szedek álmomba'
Holdalmát eszem aranylót
Meglövagolom a szél-pejkót

MESE AZ UFÓKRÓL

Egy este, amikor szikrázó ékszerek hulltak a messzeség varázskalapjából, egyszer csak megjelent előttem egy korong alakú csoda. Leszállt a házunk udvarára, felnyílt az UFÓ teteje és kiszálltak belőle az egészen különleges, de egészen kövér és olyan egészen kicsi, zöld emberkék.

Mosolyogtak. – Vau! Vau! – kiabált Bodri – Hiszen ezek pufók ufók!

Hogyan folytatnátok a mesét?

Irátkoz meg mit tudtok az ufókról.
Merre van az ufók hazája?
Leveleiteket várja Budai Magdolna a szerkesztőségbe.

Hunyadi Szilvia

Édesanyámnak

Virágosó
Virágmező
Virágtenger
Tengerverő

Virágzápor
Virágliget
Virágfolyam
Folyamsziget

Szavak szavak
Szavak vasak
Hulló virág
Szálló szavak

Szavak szavak
Szavak vasak
Illathullám
Szálló szavak

VÁR A TINÓDI KLUB!

A klub olyan lanton, gitáron stb. játszó fiatalok jelentkezését várja, akik tehetséget éreznek a történelmi ének modernformájú fellelőítéséhez.

Várjuk bármilyen népi hangszereken játszókat jelentkezését.

Várunk népdalénekeseket.

Várunk vers, próza és mesemondókat.

A klub rendes tagja az lehet, aki valamilyen irodalmi, művészeti tevékenységgel részt vesz a Tinódi Klub munkájában és befizeti az évi minimum 120 Ft tagsági díjat.

A klub pártoló tagja bármely szervezet, vagy más személy lehet.

A klubhoz kapcsolódó kis együtteseket is szívesen fogadunk. Pl.: Tinódi Citerazenekar, Tinódi Lantegyüttes stb. Bármilyen kezdeményezésre válaszolunk. Pl.: Tinódi Bábosok, stb. Előadásokat tervezünk kultúrházakban, művelődési otthonokban. Kirándulásokat, túrákat szervezünk, bohém falusi irodalmi estéket, pl.: táborláz mellett.

Várjuk azon vidéki és városi kultúrházak jelentkezését, akik kapcsolódnának hozzánk.

Jelentkezés a szerkesztőség címén.

Ripitya a csudajárgány

Kisrikkancs kalandjai

Volt egy pici emböröm,
Úgy hívták, hogy Rőtyögöm,
Töpörtyűnyi gyerek volt,
A nyomomban bandukolt.
Ahogy mentünk föl Budára,
Ráleltünk egy Ripityára.
Előttünk a Hungaroring,
A Ripitya rajta kering.
Ordítzik, zúg a tömeg,
A Ripitya mint a löveg
Suhant el a bajnok mellett,
Rőtyögöm jó nagyot nevet.
A Kisrikkancs kukorékol,
Majd kiesik a kordéból.
Beértünk a célba végre,
Cseng a bajnok aranyérme.
Bajnok lett a Rőtyögöm,
Ezt már én is rőtyögöm.

Hogyan néz ki a Ripitya?
Aki tudja lerajzolja:
Régi batár fakerékkel,
Felszerelve nadrágfékkel.
A fényszóró viharlámpa,
Ökörkolomp a dudája.
A motorja viszont szuper,
Fő része egy régi kukker,
Befogja a nap erejét,
Ez forgatja a kerekét.

Előfizetés

Előfizetem a LANT című folyóiratot

..... példányban

fél évre
egy évre

Előfizetési díj:
fél évre: 75 Ft,
egy évre 150 Ft

A megrendelő neve:

Lakcíme:

aláírás

KEDVES GYEREKEK!

Írjátok meg, hogyan folytatnátok a Kisrikkancs kalandjait!
Rajzoljátok le a RIPITYÁT!

Akik a legötletesebb folytatást és rajtot készítik,
sorsoláson vesznek részt és a LANT zsákbamacsájából
ajándékot kapnak.

MEGLEPETÉS! MEGLEPETÉS! MEGLEPETÉS!

KEDVES GYEREKEK!

Gyűjtsetek előfizetőket a LANT-ra!
Vegyetek részt a Kisrikkancs versenyen!
Akik a legtöbb előfizetőt gyűjtik jutalomban
részesülnek.

Rőtyögöm
lanttal

TINÓDI KLUB

A most szerveződő TINÓDI KLUB

Műkedvelő ELŐADÓKAT,
SZERZŐKET,
SZERVEZŐKET
vár!

Modern históriás ének (lantos költészet)!
ZENE! (citera, gitár, furulya stb.)

VERSE!

PRÓZA!

Olyan műkedvelő szerzők, előadók jelentkezését várjuk, akik főleg a népi irodalom területén tevékenykednek, vagy a népi hagyományokat beötvözik modern hangvételű alkotásaikkal, előadásukkal.

Korhatár nincs!

Jelentkezés írásban, a szerkesztőség címén!